

Arrest

nr. 167 368 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE COCK, die loco advocaat K. KOTARSKI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een UNRWA-Palestijn te zijn afkomstig uit Al Baddawi-kamp, Libanon. U zou in een streng gezin zijn opgevoed en vaak met uw ouders in conflict gekomen zijn. Uw vader zou een drietal keer geprobeerd hebben u te vermoorden omdat u een keer zonder toestemming de school had verlaten, eveneens zonder toestemming het huis had verlaten en omdat uw vader een keer alcohol had geroken. Toen u 16 à 17 jaar oud was zou u het vluchtelingenkamp verlaten hebben en in Beirut gaan wonen en werken zijn. In juni 1998 zou u voor de bouwfirma CCC beginnen werken zijn en zou u grotendeels in het buitenland verbleven hebben in het kader van uw werk. U zou ondermeer in Azerbeidjan, Bahrein, Kazachstan, Nigeria, ... verbleven hebben. Tijdens de verlofperiode keerde u telkens terug naar Libanon. Bij deze terugreizen zou u aan de controleposten zijn tegengehouden, ondervraagd, beledigd en te horen gekregen hebben dat de Palestijnen de bron van alle problemen zijn. U zou ook vaak gedurende meerdere dagen zijn vastgehouden alvorens u mocht doorreizen. De periodes dat u

naar Libanon terugkeerde zou u telkens een paar dagen bij uw ouders verbleven hebben en voor het overige verbleef u in Beirut of huurde u een appartement.

Toen u voor uw werkzaamheden bij CCC in Kazachstan verbleef zou u er K. D. (...) (O.V. (...)), een moslima met Kazachse nationaliteit, hebben leren kennen. U zou een relatie met haar begonnen zijn en op 11 mei 2010 huwden jullie officieel in Kazachstan. Na jullie huwelijk zouden jullie problemen zijn beginnen krijgen met de ex-partner van D. (...) en tevens de vader van D. (...) haar zoon R. (...). Hij zou meermaals te kennen gegeven hebben dat hij niet akkoord was met jullie huwelijk daar hij niet wilde dat zijn zoon bij u –een Arabier - woonde en door u zou worden opgevoed. Uw echtgenote zou toen zwanger geweest zijn van jullie dochter Y. (...); ook dat zinde haar ex-partner niet. In december 2010 zou u door de ex-partner van D. (...) zijn aangevallen, zwaar geslagen en met een wapen zijn bedreigd indien jullie niet zouden scheiden. Eind december 2010 zouden jullie Kazachstan verlaten hebben en naar uw ouders in Baddawi-kamp zijn teruggekeerd.

Bij uw terugkeer zou u problemen zijn beginnen krijgen met uw ouders die niet akkoord waren met uw huwelijk daar ze uw echtgenote niet als een echte moslima beschouwden en omdat ze reeds een zoon had uit een vorige relatie. Uw ouders zouden u meermaals duidelijk hebben gemaakt dat uw echtgenote en haar zoon naar Kazachstan moesten terugkeren éénmaal ze bevallen was; uw dochter wilden ze dan bij zich houden in Libanon. Op 18 maart 2011 zou uw echtgenote in Libanon bevallen zijn van jullie dochtertje. Ongeveer een maand na de bevalling zou u door uw vader beschoten zijn. Opnieuw kreeg u te horen dat u uw echtgenote naar Kazachstan moest terugsturen. In mei of juni 2011 zou u met uw echtgenote, haar zoon en jullie dochtertje, uw ouderlijke woning verlaten hebben en bij uw vriend H. (...) in Beirut gaan wonen zijn. Na uw vertrek zou u door uw vader gecontacteerd zijn en de boodschap hebben gekregen dat hij u nooit zou vergeven en dat u zou vermoord worden als iemand van uw familie u zou vinden.

Uit vrees voor uw leven en dat van uw dochtertje zouden jullie Libanon in oktober 2011 verlaten hebben en naar België zijn gereisd. U diende op 7 november 2011 een asielaanvraag in. U en uw echtgenote zouden in België ondertussen officieel gescheiden zijn. Via uw broer zou u vernomen hebben dat uw familie nog naar u op zoek is. Hij raadde u aan voorzichtig te zijn. U verklaart tot op heden niet naar Libanon te kunnen terugkeren uit vrees dat uw familie u of uw dochter iets zou aandoen. U haalde ook nog aan dat u ingeval van een terugkeer opnieuw zal moeten huwen maar niet zal mogen kiezen met wie en nergens zal kunnen wonen omdat u er geen rechten en bescherming heeft. Tot slot merkte u nog op dat het niet correct is om uw dochter te scheiden van haar halfbroer en moeder en haar in een vreemde cultuur te laten opgroeien. Terzelfdertijd stelt u dat u nooit de toelating zal geven aan uw ex-echtgenote om uw dochter mee te nemen naar Kazachstan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, de identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen op naam van uw dochtertje, uw UNRWA registratiekaart, een kopie van uw reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen, een gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte, een kopie van de Kazachse geboorteakte van Rado, een gelegaliseerde kopie van de geboorteakte van uw dochtertje, een kopie van de geboorteakte van uw ex-echtgenote, een kopie van de huwelijksakte, kopieën van verschillende attesten van uw werk bij de firma CCC, een kopie van een "registration certificate" en een fax van een vonnis van de rechtbank van Nijvel betreffende uw echtscheiding.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen en uw documenten blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, minstens er recht op had. U verklaarde dat u in het kamp waar u voordien woonde onderwijs volgde aan een UNRWA-school. U maakte echter zelf de keuze na het 6de jaar van de lagere school om te stoppen met school en te gaan werken. U verklaarde eveneens dat jullie

voordien voedselpakketten kregen, dit tot een bepaald moment. Dat jullie op een bepaald moment geen voedselhulp meer kregen, wil evenwel niet zeggen dat u geen recht meer heeft op UNRWA-bijstand. Blijkt immers dat jullie wel nog bij UNRWA terecht konden voor medische bijstand en bovendien is uw echtgenote in 2011 in Libanon bevallen in een UNRWA-ziekenhuis (zie gehoorverslag CGVS 18/9/2013, p. 7 en 9). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht en dit om onderstaande redenen.

U verklaarde Libanon te hebben verlaten uit vrees voor uw familie die tegen uw huwelijk met D. (...) gekant was. U stelde ook altijd al problemen te hebben gekend met uw familie die heel streng was. Uw vader zou zo drie keer gepoogd hebben u te vermoorden.

Er kan echter ten zeerste worden getwijfeld aan uw beweringen in een strenge familie te zijn opgegroeid, altijd al problemen te hebben gekend met hen en aan de verschillende pogingen van uw vader om u te doden. Blijkt uit uw verklaringen immers dat u, ondanks dat uw familie ertegen gekant was, na 6 jaar lager onderwijs zelf besliste uw studies stop te zetten en te gaan werken. Toen u pas 15 à 17 jaar oud was zou u op eigen houtje Baddawikamp verlaten hebben en in Beirut gaan wonen en werken zijn (zie gehoorverslag CGVS 18/9/2013 p. 7). Sinds 1998 zou u voor de firma CCC zijn beginnen werken en reisde u heel vaak naar het buitenland voor uw werk. Indien u daadwerkelijk, zoals u beweerde, problemen kende met uw familie en uw vader meermaals probeerde u te vermoorden, is het wel zeer merkwaardig dat u tijdens de verlofperiodes op uw werk wel telkens naar Libanon terugkeerde en hierbij ook telkens terugkeerde naar uw ouderlijke woning (zie gehoorverslag CGVS 18/9/2013 p. 4). U preciseerde hierbij wel dat u nooit voor lang bij uw ouders bleef, maar dit telkens slechts voor een paar dagen (zie gehoorverslag CGVS 18/9/2013 p. 14). Indien u effectief, zoals u beweert, altijd problemen kende met uw familie, uw vader u drie keer probeerde te vermoorden en u tegen de wil van uw ouders indertijd stopte met school en ging werken, is het geenszins logisch te noemen dat u tijdens elke verlofperiode steeds gedurende een aantal dagen bij uw ouders ging logeren. Het feit dat u dit wel deed en er zich in deze periodes blijkbaar geen problemen voordeden wijst er op dat de nodige bedenkingen kunnen gemaakt worden bij uw beweerde problemen met uw familie.

De beweerde strengheid van uw ouders kan eens te meer worden betwist gezien uw eigen beweringen dat twee van uw broers Libanon verlieten en naar het buitenland trokken omwille van hun studies. Zo heeft u één broer die 14 à 15 jaar geleden naar Amerika trok en daar zijn studies voortzette. Hij zou daar tot op heden verblijven. Een tweede broer vertrok naar Australië en verblijft er eveneens tot op heden (zie gehoorverslag CGVS 18/9/2013 p. 5 en 7). Uw beide broers reisden overigens legaal naar Amerika en Australië (zie gehoorverslag CGVS 18/9/2013 p. 7 en gehoorverslag CGVS 16/12/2015 p. 10). Dat uw ouders hiervan niet op de hoogte zouden geweest zijn, is weinig waarschijnlijk. Uw broer die in Amerika woont – de enige waarmee u tot op heden contact heeft – heeft op zijn beurt nog steeds contact met uw ouders in Libanon (zie gehoorverslag CGVS 18/9/2013 p. 5 en 15). Deze bevindingen doen toch de nodige vragen rijzen bij de beweerde strengheid van het milieu waarin u opgroeide.

Dat u voorts na uw terugkeer vanuit Kazachstan met uw toenmalige echtgenote en haar zoontje naar Baddawikamp terugkeerde én bovendien de keuze maakte om terug bij uw ouders te gaan wonen (zie gehoorverslag CGVS 18/9/2013 p. 3 en 10), doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw beweringen aangaande de problemen die u altijd met uw familie zou gehad hebben. Dat jullie daarenboven gedurende 5 maanden bij uw ouders bleef wonen – van december 2010 tot mei / juni 2011 – doet niet alleen bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid van de problemen die u met uw familie altijd al zou hebben gekend maar eveneens aan de beweerde reactie en houding van uw familie ten aanzien van uw echtgenote, haar zoontje en jullie huwelijk. Gezien u zelf verklaarde dat u uw ouders reeds voor uw terugkeer naar Libanon inlichtte van het feit dat u gehuwd was in Kazachstan én hen bovendien ook toen reeds vertelde dat uw vrouw voordien al een relatie had gehad, kan logischerwijs verondersteld worden dat uw ouders u toen reeds zouden duidelijk gemaakt hebben wat hun standpunt was ten aanzien van uw huwelijk. Het is immers niet geloofwaardig dat uw ouders niet reeds voor uw terugkeer zouden geweten hebben dat u gehuwd was met een Kazachse vrouw, gezien uw huwelijk dateert van begin mei 2010 - 7 maanden voor uw effectieve terugkeer naar Libanon. Dat uw ouders er vervolgens problemen mee zouden gehad hebben dat uw echtgenote reeds een zoon had uit een vorige relatie kan nog ergens worden aangenomen. Dat deze problemen zo ernstig zouden geweest zijn als u wil laten uitschijnen, kan niet worden aangenomen gelet op het feit dat jullie na jullie terugkeer naar Libanon dan wel vijf maanden bij uw ouders bleven inwonen.

De ernst en de geloofwaardigheid van de problemen die u en uw ex-echtgenote zouden gekend hebben met uw ouders in Libanon worden voorts nog bijkomend ondermijnd door de vaststelling dat uw ouders,

in tegenstelling tot wat u beweerde, ook niets ondernamen om jullie relatie daadwerkelijk te beëindigen. U stelde weliswaar dat uw ouders meermaals stelden dat ze uw voormalige echtgenote en haar zoon zouden terugsturen naar Kazachstan na haar bevalling doch concrete stappen hiertoe werden niet gezet. Uw echtgenote beviel nochtans midden maart 2011 van jullie dochtertje en jullie bleven vervolgens nog tot mei / juni 2011 bij uw ouders wonen. De vaststelling dat uw ouders geen stappen zetten om hun dreigementen ten uitvoer te brengen in combinatie met het feit dat ook u zelf geen stappen zette een mogelijke uitvoer van deze dreigementen te voorkomen, wijst er weerom op dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen die u met uw familie zou hebben gekend. Dat u en uw ex-echtgenote er, ondanks de dreigingen van uw ouders, de voorkeur aan gaven om bij hen te blijven wonen terwijl u voordien probleemloos het kamp kon verlaten en bij uw vriend in Beirut kon gaan wonen of zelf een appartement te huren, bevestigt zulks eens te meer.

Dat u vervolgens door uw vader zou zijn beschoten ten teken van zijn verzet tegen jullie huwelijk kan dan ook niet worden aangenomen. U brengt hiervan overigens ook geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs van voor, dit terwijl u nochtans beweerde gedurende 4 dagen te zijn gehospitaliseerd (zie gehoorverslag CGVS 18/9/2013 p. 10). Dat u wel nog littekens heeft volstaat niet om te besluiten dat u werd beschoten door uw vader en dit omwille van uw huwelijk met D. (...).

Dat geen geloof kan worden gehecht aan uw relaas, blijkt voorts ook nog uit het feit dat uw ex-echtgenote in mei / juni 2011, samen met haar zoon en jullie dochtertje, zomaar de woning kon verlaten samen met uw vriend H. (...). U verklaarde dat u hem na de schietpartij contacteerde en vroeg om uw voormalige echtgenote en de kinderen op te halen en mee te nemen naar Beirut (zie gehoorverslag CGVS 18/9/2013 p. 10). Gezien u voorheen verklaarde dat uw ouders duidelijk hadden gemaakt dat uw echtgenote met haar zoon moest vertrekken terwijl zij uw dochtertje bij zich zouden houden, is het wel opmerkelijk dat zij zich er dan zomaar bij zouden hebben neergelegd dat H. (...) hen allen, ook uw dochtertje, kwam ophalen. De vaststelling dat u hierna nog vier maanden in Beirut bleef wonen alvorens het land te verlaten, zet de waarachtigheid van uw beweringen verder op de helling. Dit zeker gelet op het feit dat u door uw vader in Beirut zou zijn opgebeld.

Nergens uit uw beweringen blijkt bovendien dat u en / of uw ex-echtgenote en de kinderen tijdens uw verblijf in Beirut (nog) problemen zouden hebben gekend, dit terwijl uw vader, die u daar opbelde (zie gehoorverslag CGVS 18/9/2013 p. 11), blijkbaar wel wist waar u verbleef. Dat uw vader, zoals u beweerde, ermee dreigde u te doden als iemand van de familie u zou vinden, kan gezien voorgaande evenmin worden weerhouden.

Rekening houdende met bovenstaande kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de redenen waarom u indertijd Libanon zou hebben verlaten en evenmin aan de vrees die u thans nog meent te moeten hebben ingeval van een eventuele terugkeer naar Libanon.

U komt overigens aangaande uw actuele vrees ook niet verder dan op te merken dat u via uw broer vernam dat uw familie u nog steeds zou zoeken, doch concrete elementen kan u dienaangaande niet aanbrengen. Het is overigens wel opmerkelijk dat u, die nochtans beweert dat u omwille van uw huwelijk met D. (...) zo'n grote problemen kende met uw ouders, hen tot op heden, hetzij zelf hetzij via uw broer, niet heeft laten weten aan uw familie dat u ondertussen officieel gescheiden bent. Gezien u uw voormalige huwelijk als één van de redenen aanhaalde die aanleiding gaven tot uw vlucht uit Libanon, kan toch logischerwijs worden verondersteld dat u uw familie van uw huidige situatie zou inlichten temeer uzelf zo goed mogelijk te informeren over het eventuele risico dat u mogelijks nog loopt ingeval van een eventuele terugkeer. U verklaarde immers zelf dat uw familie u nu mogelijks zou vergeven (zie gehoorverslag CGVS 16/12/2014 p. 3). Dat u niet de minste inspanningen doet u dienaangaande terdege te informeren holt uw gehele geloofwaardigheid verder uit.

Dat u en eventueel uw dochter ingeval van een eventuele terugkeer opnieuw problemen zouden hebben met uw familie kan gezien bovenstaande dan ook geenszins worden volgehouden. Dat jullie zich—hetzij in het kamp dan wel erbuiten—ook nergens zouden kunnen vestigen is voorts een loutere bewering van uw kant die u op geen enkele manier in concreto kan staven. U slaagde er voordien, sinds uw 15 à 17 jaar, wel in om buiten het kamp een leven op te bouwen en er te wonen en werken en ook na uw huwelijk kon u nog meerdere maanden in Beirut verblijven, zodat geenszins kan worden ingezien waarom u dit thans niet opnieuw zou kunnen doen.

De overige door u aangehaalde problemen die u vreest in geval van een terugkeer, i.c. dat uw dochter er niet zou aanvaard worden en dat u opnieuw zal moeten huwen en niet zal kunnen kiezen met wie, zijn voorts pure veronderstellingen die u op geen enkele manier kan hardmaken. Uw dochter werd in maart 2011 geboren in Al Baddawi kamp en jullie woonden er tot mei / juni 2011. Vervolgens woonden jullie nog tot oktober 2011 in Beirut. De problemen met uw familie bleken ongeloofwaardig en voor het overige haalde u geen elementen aan waaruit blijkt dat uw dochter niet werd aanvaard in Libanon. Wat uw vrees inzake een gedwongen huwelijk betreft, kan overigens niet worden ingezien waarom dit zo zou zijn. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw ouders u ook voordien nooit enig voorstel in die richting hebben gedaan (zie gehoorverslag CGVS 16/12/2014 p. 3).

Waar u tot slot nog opmerkt dat het niet correct is om uw dochter te scheiden van haar halfbroer en haar moeder maar u ook niet de toestemming zal geven om uw dochter naar Kazachstan te laten gaan, dient te worden benadrukt dat de verblijfplaats van uw dochter en de ouder waarbij zij zal worden grootgebracht een privéaangelegenheid is tussen u en uw ex-echtgenote die als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

U haalde voorts nog het racisme aan waarmee u, als Palestijn, in Libanon geconfronteerd werd. U beweerde dat u, telkens u vanuit het buitenland terugkeerde, meermaals werd tegengehouden, ondervraagd en soms werd vastgezet voor meerdere dagen. Dient hier vooreerst te worden opgemerkt dat u de ene keer beweerde dat meermaals voor telkens 2 dagen werd vastgezet (zie gehoorverslag CGVS 18/9/2013 p. 11) terwijl u tijdens uw tweede gehoor dan weer verklaarde dat u meerdere keren voor telkens 10 dagen werd vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS 16/12/2014 p. 6). Er kan toch worden verondersteld dat u, indien u daadwerkelijk meermaals zou zijn vastgezet voor meerdere dagen, zich zou herinneren of dit voor 2 dan wel voor 10 dagen was. Uw ongerijmde verklaringen dienaangaande in combinatie met de vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nimmer over deze veelvuldige detenties heeft gesproken, ondermijnt eens te meer uw geloofwaardigheid. Hoe dan ook, na de voorgehouden detenties zou u telkens zonder meer hebben kunnen beschikken. Gezien het feit dat u bovendien desondanks in de periode van uw buitenlandse werkreizen ook telkens terugkeerde naar Libanon, dit gedurende een tiental jaar en u uiteindelijk pas in oktober 2011 omwille van de beweerde – ongeloofwaardig bevonden – problemen met uw familie Libanon verliet, kan de behandeling die u aan de controleposten kreeg niet worden beschouwd als een feit dat mee aanleiding heeft gegeven tot uw vlucht uit Libanon.

Uw gehele geloofwaardigheid wordt nog verder ondermijnd door volgende vaststellingen aangaande de problemen die u in Kazachstan zou hebben gekend met de ex-partner van uw voormalige echtgenote. Zo maakte u tijdens uw gehoor melding van één zware fysieke aanval die op u werd gepleegd door de ex-partner van D. (...) en zijn vrienden (zie gehoorverslag CGVS 18/9/2013 p. 10 en 13), dit terwijl uw voormalige echtgenote beweerde dat u 3 à 4 keer werd geslagen. Ze preciseerde dat u bij één van deze aanvallen zwaar werd geslagen door haar ex en een paar vrienden (zie gehoorverslag D. K. (...) CGVS 2/8/2013 p. 9). Waar u de zware aanval op uzelf situeerde in december 2010 (zie gehoorverslag CGVS 18/9/2013 p. 13), stelde uw ex-vrouw dat deze zware aanval plaatsvond in oktober 2010 (zie gehoorverslag D. K. (...) CGVS 2/8/2013 p. 9). Nog volgens u vond deze aanval plaats toen u de winkel uitkwam nadat u boodschappen deed. U stelde dat u werd aangevallen op een afgelegen plaats (zie gehoorverslag CGVS 18/9/2013 p. 13). Uw ex-echtgenote beweerde dan weer dat u werd aangevallen buiten aan de ingang van het appartementsgebouw waar jullie woonden. Ze verduidelijkte dat u altijd in jullie straat werd aangevallen. Naar tijdsindicatie stelde uw ex-echtgenoten dat deze ene zware aanval zich voordeed tussen 22u en middernacht (zie gehoorverslag CGVS D. K. (...) 2/8/2013 p. 11), dit in tegenstelling tot u die beweerde dat de aanval plaatsvond toen u de winkel uitkwam nadat u boodschappen had gedaan (zie gehoorverslag CGVS 18/9/2013 p. 13).

Uit wat voorafgaat dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en vluchtmotieven.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA tot op heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is.

Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. U verklaarde zelfs voordien over een paspoort voor Palestijnse vluchtelingen te beschikken (zie gehoorverslag CGVS 18/9/2013 p. 9) Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Baddawi erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat het huis waar u met uw ouders woonde in Baddawi-kamp hun eigendom is. Uw vader had, minstens voordien, een eigen groentewinkel en u gevraagd hoe het uw ouders thans vergaat, stelde u te hebben vernomen dat het goed met hen gaat (zie gehoorverslag CGVS 16/12/2014 p. 4). U heeft twee broers die naar het buitenland, i.c. Amerika en Australië, konden reizen omwille van hun studies (zie gehoorverslag CGVS 18/9/2013 p. 7 en gehoorverslag CGVS 16/12/2014 p. 10). Dat uw familie hiertoe de middelen had, doet veronderstellen dat uw familie het financieel toch beter had dan vele andere Palestijnse gezinnen die in de kampen wonen. Uw broers wonen momenteel nog steeds in Amerika, respectievelijk Australië en u stelde dat uw broer die in Amerika woont er ook werkt (zie gehoorverslag CGVS 18/9/2013 p. 5 en gehoorverslag CGVS 16/12/2014 p. 10). Dat uw familie wat financiële ondersteuning kan krijgen, minstens van uw broer in Amerika, is dan ook niet ondenkbaar. Tevens heeft u nog een tante in Denemarken en een oom in Zweden waarvan eveneens kan verwacht worden dat, indien nodig, zij uw familie in Libanon wat kunnen ondersteunen (zie gehoorverslag CGVS 16/12/2014 p. 4). Rekening houdende met bovenstaande bevindingen waaruit duidelijk blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die u met uw familie zou hebben gekend in Libanon, toont u dan ook niet aan dat u, ingeval van een terugkeer naar Libanon, niet (opnieuw) bij uw familie zou terechtkunnen. Dient hier voorts nog te worden aan toegevoegd dat uit uw verklaringen blijkt dat uw eigen financiële situatie voor uw vlucht uit Libanon zeker voldoende was. Uzelf verliet immers op jonge leeftijd op eigen initiatief het Baddawi-kamp en ging in Beirut wonen waar u blijkbaar voor uzelf kon instaan. U verklaarde immers dat u er kon werken en in de periode dat u voor CCC werkte en vaak in het buitenland verbleef, had u de middelen om, tijdens uw verlofperiodes, een appartement te huren buiten het Baddawi-kamp (zie gehoorverslag CGVS 18/9/2013 p. 7 en 14).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 11 mei 2015) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren vielen. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds de november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt.

Syrische rebelligroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geviséerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooien in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politiek gemotiveerde moorden en afrekeningen plaatsvonden

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen geenszins een ander licht werpen op voorgaande. Deze stukken bevestigen louter uw persoonsgegevens, deze van uw dochtertje, uw ex-echtgenote en haar zontje R. (...), het feit dat u in Kazachstan officieel huwde met D. K. (...) doch ondertussen officieel gescheiden bent, het feit dat u bij UNRWA geregistreerd bent, afkomstig bent uit Libanon en er niet over de nationaliteit beschikt bent en voor de firma CCC heeft gewerkt in Libanon. Geen van deze feiten wordt in bovenstaande betwist.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een arbeidsovereenkomst tussen hem en CPAS Genappe d.d. 23 september 2015.

Ter terechtzitting brengt verzoeker per aanvullende nota nog een "*Attest Missie Palestine dd. 22 december 2015*" en "*Identiteitsdocumenten van de heer R. E. S. (...) en zijn dochter Y. E. S. (...)*" aan.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 12 november 2015 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen "48 en 49 en 52" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van de redelijke termijn.

Verzoeker stelt dat hij noodgedwongen moest vluchten uit Libanon omdat zijn vader hem beschoten had en hem vervolgens bedreigd had om hem te vermoorden. Verzoeker vreesde dan ook voor zijn leven en dat van zijn dochtertje. Tevens was hij in Libanon als Palestijnse vluchteling het slachtoffer van racisme en werd hij een aantal keren vastgehouden. Op die momenten kon hij dan ook geen bijstand genieten van het UNRWA. Ook de veiligheidssituatie in Libanon is zeer slecht omwille van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Verzoeker onderstreept nog dat hij in Libanon geen steun en bescherming mocht genieten en dat hij verhinderd werd om van de UNRWA verleende bijstand te genieten.

Daarnaast meent verzoeker dat, doordat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen pas op 16 oktober 2015 een beslissing nam inzake zijn asielaanvraag die hij reeds op 7 november 2011 indiende, de redelijke termijn overschreden werd binnen dewelke de bestuurlijke overheden een beslissing dienen te nemen. Verzoeker duidt erop dat hij reeds meer dan vier jaar in België verblijft en ondertussen een nieuw leven heeft opgebouwd. Thans is hij tewerkgesteld bij CPAS Genappe, waar hij een contract heeft van onbepaalde duur (zie bijlage 3 van het verzoekschrift). Verzoeker is dan ook volledig geïntegreerd in België en hem terugsturen naar Libanon, waarmee hij geen enkele affectie meer mee heeft, zou dan ook een flagrante schending uitmaken van zijn mensenrechten. Verzoeker heeft gedurende lange tijd in onzekerheid moeten leven over wat beslist zou worden door de Belgische asielinstanties, "*hetgeen ongeoorloofde implicaties heeft op het kunnen inrichten van een privéleven en gezinsleven en hetgeen een onmenselijke behandeling uitmaakt*". Verzoeker vervolgt dat hij "*gelet op de rechtszekerheid en het recht om een privéleven en gezinsleven te kunnen inrichten, wel degelijk belang heeft bij het verwerven van een niet al te precair verblijfsrecht*" en meent dat "*(e)en tijdsverloop van meer dan vier jaar om tot een afwijzende beslissing te komen, (...) manifest disproportioneel (is)*". Om deze reden dient verzoeker alsnog de hoedanigheid van vluchteling toegekend te worden.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier.

Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Indien deze bescherming of bijstand om welke redenen ook heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

2.4. Uit verzoekers verklaringen en documenten blijkt dat hij als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg, minstens er recht op had. Verzoeker gaf aan dat hij in het kamp waar hij voordien woonde onderwijs volgde aan een UNRWA-school. Hij maakte echter zelf de keuze na het 6de jaar van de lagere school om te stoppen met school en te gaan werken. Verzoeker verklaarde eveneens dat zij voordien voedselpakketten kregen, doch op een bepaald moment geen voedselhulp meer kregen. Dit wil echter niet zeggen dat verzoeker geen recht meer hadden op UNRWA-bijstand. Immers blijkt dat zij wel nog bij UNRWA terecht konden voor medische bijstand en bovendien is verzoekers echtgenote in 2011 in Libanon bevallen in een UNRWA-ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 18/09/2013, p. 7 en 9). Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.5. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan

worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.6. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.7. De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat de bewijslast in de eerste plaats ligt bij de asielzoeker (RvS, nr. 134.545 van 3 september 2004). Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205; RvS, nr. 163.124 van 4 oktober 2006; RvV, nr. 19.768 van 1 december 2008). Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52 en overwegingen 58, 61, 65 en 81).

2.8. *In casu* wordt vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

2.9. Verzoeker gaf aan Libanon te hebben verlaten uit vrees voor zijn familie die tegen zijn huwelijk met D. gekant was. Verzoeker zou altijd al problemen hebben gekend met zijn familie die heel streng was. Zo zou zijn vader reeds drie keer gepoogd hebben hem te vermoorden.

2.10. Verschillende vaststellingen ondermijnen echter de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen dat hij in een strenge familie is opgegroeid, dat hij altijd al problemen heeft gekend met zijn ouders. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn vader al verschillende pogingen ondernomen heeft om hem te doden omwille van zijn gedrag.

2.11. Vooreerst blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij, ondanks dat zijn familie en vader ertegen gekant waren, na zes jaar lager onderwijs zelf besliste zijn studies stop te zetten en te gaan werken. Op vijftien- à zeventienjarige leeftijd zou hij op eigen houtje het Baddawi - kamp verlaten hebben en in Beirut zijn gaan wonen en werken (gehoorverslag CGVS 18/09/2013, p. 7). Sinds 1998 ging hij aan de slag bij de firma CCC en in het kader van dit werk reisde hij heel vaak naar het buitenland. Echter verzoeker ging elke verlofperiode in Libanon steeds voor een aantal dagen bij zijn ouders logeren (gehoorverslag CGVS 18/09/2013, p. 14). Ook al was dit telkens maar voor een paar dagen (gehoorverslag CGVS 18/09/2013, p. 14), dan nog is dit geheel strijdig met enige vrees voor extreme reacties van verzoekers vader en zeker indien verzoeker beweert dat zijn vader hem drie keer probeerde te vermoorden.

2.12. Ook verzoekers bewering dat twee van zijn broers Libanon verlieten en – legaal – naar het buitenland trokken omwille van hun studies (gehoorverslag CGVS 18/09/2013, p. 5 en 7) is strijdig met

het door hem opgehangen beeld van het strenge milieu waarin hij is opgegroeid en geen ruimte was voor eigen ontwikkeling. Eén broer zou veertien à vijftien jaar geleden naar Amerika zijn getrokken en daar zijn studies hebben voortgezet en thans nog verblijven en werken. Een tweede broer vertrok naar Australië (gehoorverslag CGVS 18/09/2013, p. 5 en 7). Dat verzoekers ouders hiervan niet op de hoogte zouden zijn geweest, is geenszins aannemelijk en bovendien heeft verzoekers broer die in Amerika woont nog steeds contact met hun ouders (gehoorverslag CGVS 18/09/2013, p. 15). Ook al zouden verzoekers ouders een strenge opvoeding gegeven hebben dan nog wijzen verzoekers verklaringen er op dat zij voor hun kinderen geen beletsels creëerden om hun eigen weg te gaan. Verzoeker is daarenboven ook na zijn terugkeer vanuit Kazachstan met zijn toenmalige echtgenote en haar zoontje naar het Baddawi - kamp teruggekeerd om bij zijn ouders te gaan inwonen (gehoorverslag CGVS 18/09/2013, p. 3 en 10). Het is geenszins logisch dat verzoeker dergelijke vrije keuze zou maken indien hij geen goede verstandhouding met zijn ouders zou hebben laat staan er vijf maanden blijven wonen, december 2010 tot mei / juni 2011. Evenmin hebben verzoekers ouders verhinderd dat verzoekers echtgenote in mei/juni 2011, samen met haar zoon en hun dochtertje, zomaar de woning kon verlaten samen met verzoekers vriend H., die door verzoeker was gecontacteerd om zijn vrouw en kinderen op te halen en mee te nemen naar Beirut (gehoorverslag CGVS 18/09/2013, p. 10). Verzoekers bewering dat zij ernstige problemen met zijn ouders hadden en dat zijn ouders zijn echtgenote, haar zoontje en hun huwelijk niet aanvaardden is dan ook niet overtuigend.

2.13. Voorts dient te worden vastgesteld dat de ouders van verzoeker, in tegenstelling tot wat hij beweerde, ook niets ondernamen om hun relatie daadwerkelijk te beëindigen. Hoewel volgens verzoeker zijn ouders meermaals zouden hebben gezegd dat ze zijn toenmalige echtgenote en haar zoon zouden terugsturen naar Kazachstan na haar bevalling, hebben zij hiertoe geen concrete stappen gezet. Immers, nadat verzoekers echtgenote midden maart 2011 van hun dochtertje bevallen was, zijn zij nog tot mei/juni 2011 bij hun ouders blijven wonen en uit de gehoren blijkt ook niet dat verzoeker zelf een stappen zou gezet hebben om een mogelijke uitvoer van dreigementen te moeten voorkomen. Bovendien gaven verzoeker en zijn echtgenote er blijkbaar, ondanks de bedreigingen van verzoekers ouders, dan wel de voorkeur aan om bij hen te blijven wonen terwijl verzoeker voordien en op jonge leeftijd probleemloos het kamp had verlaten om bij zijn vriend in Beirut te gaan wonen of zelf een appartement te huren. Ook dit bevestigt dat verzoeker en zijn echtgenote geen (ernstige) problemen hadden met verzoekers ouders in Libanon.

2.14. Aangezien er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde afwijzende houding van zijn ouders ten opzichte van zijn echtgenote, kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker door zijn vader zou zijn beschoten ten teken van zijn verzet tegen hun huwelijk. Verzoeker blijft bij beweringen maar objectieveert op geen enkele wijze deze beweringen, terwijl hij nochtans beweerde gedurende vier dagen te zijn gehospitaliseerd naar aanleiding van dit incident (gehoorverslag CGVS 18/09/2013, p. 10) en niettemin verzoeker reeds lange tijd gehad heeft om dergelijke bewijzen aan te brengen. Dat verzoeker wel nog littekens heeft, volstaat niet om te besluiten dat verzoeker werd beschoten door zijn vader en dit omwille van zijn huwelijk met D.

2.15. De Raad is dan ook van oordeel dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de redenen waarom verzoeker destijds Libanon zou hebben verlaten en evenmin aan de vrees die hij thans nog meent te hebben ten aanzien van zijn ouders ingeval van een eventuele terugkeer naar Libanon. Overigens komt verzoeker aangaande zijn actuele vrees niet verder dan op te merken dat hij via zijn broer vernam dat zijn familie hem nog steeds zou zoeken. Concrete elementen waaruit dit zou blijken, kan hij evenwel niet aanbrengen. Tevens opmerkelijk, en wederom afbreuk doend aan de door hem beweerde problemen met zijn ouders, is dat verzoeker zijn ouders tot op heden, hetzij zelf, hetzij via zijn broer, niet heeft laten weten dat hij ondertussen officieel gescheiden is, terwijl het precies omwille van zijn huwelijk met D. was dat hij zulke grote problemen met zijn ouders kende. Daar deze problemen één van de redenen was die aanleiding gaven tot zijn vlucht uit Libanon, kan logischerwijs worden verondersteld dat verzoeker zijn familie van zijn huidige situatie zou inlichten en zodoende zou polsen naar hun reactie, teneinde het eventuele risico dat hij mogelijks nog loopt ingeval van een eventuele terugkeer te kunnen inschatten, temeer daar verzoeker zelf aangaf dat zij familie hem nu mogelijks zou vergeven (gehoorverslag CGVS 16/12/2014, p. 3). Verzoeker kan dan ook geenszins volhouden dat hij en eventueel zijn dochter ingeval van een eventuele terugkeer naar Libanon opnieuw problemen zouden hebben met verzoekers ouders.

2.16. Wat betreft verzoekers opmerking dat zij zich – hetzij in het kamp dan wel erbuiten – nergens zouden kunnen vestigen, stelt de Raad vast dat dit een loutere bewering van verzoekers kant betreft die hij op geen enkele manier *in concreto* kan staven. Vooreerst bemerkt de Raad dat uit wat voorafgaat is

gebleken dat aan de problemen met zijn ouders geen enkel geloof kan worden gehecht, waardoor dit geen hindernis kan vormen voor een eventuele terugkeer naar het kamp. Verder wijst de Raad erop dat verzoeker er voordien, sinds zijn vijftien à zeventien jaar, wel in slaagde om buiten het kamp een leven op te bouwen en er te wonen en werken. Ook na zijn huwelijk kon verzoeker nog meerdere maanden in Beirut verblijven, zodat geenszins kan worden ingezien waarom verzoeker dit thans niet opnieuw zou kunnen doen.

2.17. Waar verzoeker aanhaalt bij terugkeer naar Libanon ervoor te vrezen dat zijn dochter er niet aanvaard zou worden en dat hij opnieuw zal moeten huwen en niet zal kunnen kiezen met wie, dient te worden vastgesteld dat dit loutere veronderstellingen betreffen die verzoeker op geen enkele manier hardmaakt. Immers haalt verzoeker geen concrete elementen aan waarom zijn dochter niet aanvaard zou worden in Libanon. Hij stelt dat zijn dochter *“er anders uit(ziet) dan de arabieren”*, doch kan niet voldoende concretiseren waarom zijn dochter hierdoor problemen zou kennen (gehoorverslag CGVS 16/12/2014, p. 7-8). Waar hij stelt een gedwongen huwelijk te vrezen, ziet de Raad niet in waarom dit zo zou zijn daar verzoekers ouders hem ook voordien nooit enig voorstel in die richting hebben gedaan (gehoorverslag CGVS 16/12/2014, p. 3), verzoeker een volwassen man is die een zeer zelfstandig leven geleid heeft.

2.18. In verband met verzoekers opmerking dat het niet correct is om zijn dochter te scheiden van haar halfbroer en haar moeder maar dat hij ook niet de toestemming zal geven om zijn dochter naar Kazachstan te laten gaan (gehoorverslag CGVS 16/12/2014, p. 8-9), duidt de Raad erop dat verblijfplaats van zijn dochter en de ouder waarbij zij zal worden grootgebracht een privéaangelegenheid is tussen verzoeker en zijn ex-echtgenote die als dusdanig niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie maar eigen is bij internationale relaties.

2.19. Verzoeker kan evenmin overtuigen dat hij omwille van racisme waarmee hij als Palestijn in Libanon geconfronteerd werd, niet naar Libanon kan terugkeren. Het enige ernstige feit ten aanzien van zijn eigen persoon dat hij dienaangaande aanhaalde was dat hij, telkens hij vanuit het buitenland terugkeerde, meermaals werd tegengehouden, ondervraagd en soms werd vastgezet voor meerdere dagen (gehoorverslag CGVS 18/09/2013, p. 11-12; gehoorverslag CGVS 16/12/2014, p. 6). Gelet op verzoekers tegenstrijdige verklaringen desbetreffend de door hem voorgehouden vasthoudingen kan hieraan geen enkel geloof worden gehecht. Immers er kan verwacht worden dat verzoeker hierover eenduidig is en weet of hij gearresteerd werd, wanneer die was en voor hoelang - telkens twee dagen (zie gehoorverslag CGVS 18/09/2013, p. 11) of meerdere keren tien dagen (zie gehoorverslag CGVS 16/12/2014, p. 6) of niet zie gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar hij uitdrukkelijk ontkende ooit gearresteerd te zijn geweest (vragenlijst CGVS, rubriek 3.1). Hoe dan ook, na de voorgehouden detenties kon verzoeker zonder meer beschikken. Bovendien keerde verzoeker desondanks in de periode van zijn buitenlandse werkreizen telkens terug naar Libanon, dit gedurende een tiental jaar. Verzoeker verliet Libanon pas in oktober 2011 omwille van de beweerdde – ongeloofwaardig bevonden – problemen met zijn familie, waardoor de behandeling die verzoeker beweert te hebben gehad aan de controleposten niet worden beschouwd als een feit dat mee aanleiding heeft gegeven tot zijn vlucht uit Libanon of een reden is om er niet terug te keren.

2.20. Voorts wijst de Raad er nog op dat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker in Kazachstan zou hebben gekend met de ex-partner van zijn voormalige echtgenote. Immers verzoekers verklaringen zijn strijdig met deze van zijn ex-echtgenote. Zo maakte verzoeker tijdens zijn gehoor melding van één zware fysieke aanval die op hem werd gepleegd door de ex-partner van D. en zijn vrienden (gehoorverslag CGVS 18/9/2013, p. 10 en 13), dit terwijl zijn voormalige echtgenote beweerde dat verzoeker drie à vier keer werd geslagen. Ze preciseerde dat hij bij één van deze aanvallen zwaar werd geslagen door haar ex en een paar vrienden (gehoorverslag D. K. CGVS 2/8/2013, p. 9). Waar verzoeker de zware aanval op zichzelf situeerde in december 2010 twee weken voor zijn vertrek uit dit land (gehoorverslag CGVS 18/9/2013, p. 13), stelde zijn ex-vrouw dan weer dat deze zware aanval plaatsvond in oktober 2010 (gehoorverslag D. K. CGVS 2/8/2013, p. 9). Verder verklaarde verzoeker nog dat deze aanval plaatsvond toen hij de winkel uitkwam nadat hij boodschappen deed en dat hij werd aangevallen op een afgelegen plaats (gehoorverslag CGVS 18/9/2013, p. 13). Zijn voormalige echtgenote gaf daarentegen aan dat verzoeker werd aangevallen buiten aan de ingang van het appartementsgebouw waar zij woonden. Ze verduidelijkte dat hij altijd in hun straat werd aangevallen. Naar tijdsindicatie stelde verzoekers ex-vrouw dat deze ene zware aanval zich voordeed tussen 22u en middernacht (gehoorverslag CGVS D. K. 2/8/2013, p. 11), dit in tegenstelling tot verzoeker die beweerde dat de aanval plaatsvond toen hij de winkel uitkwam nadat hij boodschappen had gedaan (gehoorverslag CGVS 18/9/2013, p. 13). Aan verzoekers bewering dat hij

ook in Libanon bedreigd werd door de ex-partner van zijn voormalige echtgenote (gehoorverslag CGVS 18/9/2013, p. 4), kan derhalve evenmin enig geloof worden gehecht.

2.21. Uit wat voorafgaat blijkt dan ook dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden redenen waarom hij Libanon verlaten heeft. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij omwille van reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil ertoe gedwongen was het gebied waarin het UNRWA werkzaam is te verlaten.

2.22. Verder blijkt uit de landeninformatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 16B) dat de UNRWA tot op heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, "*emergency cash*" voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

2.23. De Raad stelt nog vast dat er evenmin redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Uit de landeninformatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 16B, deel 2) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij de DAPR (*Department of Palestinian Refugee Affairs*) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat drie tot vijf jaar geldig is. Verder blijkt dat de Libanese ambassade in Brussel hieraan, los van een zekere administratieve inertie, zijn medewerking verleent. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden er immers geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen. Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook dat verzoeker als Palestijnse vluchteling geregistreerd staat bij de DAPR. Ook zou verzoeker nog over een paspoort voor Palestijnse vluchtelingen hebben beschikt (gehoorverslag CGVS 18/09/2013, p. 9). Dit wordt eveneens bevestigd door de documenten die door verzoeker ter terechtzitting werden neergelegd.

2.24. De door verzoeker aangebrachte documenten zijn niet van aard voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Immers hebben zij allen betrekking op gegevens die niet worden betwist, met name verzoekers persoonsgegevens, deze van zijn dochtertje, zijn ex-echtgenote en haar zoontje R., het feit dat verzoeker in Kazachstan officieel huwde met D. K. doch ondertussen officieel gescheiden is, het feit dat hij bij UNRWA geregistreerd is, afkomstig is uit Libanon en er niet over de Palestijnse nationaliteit beschikt en voor de firma CCC heeft gewerkt in Libanon, houder is van een identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen uitgereikt door de DAPR, houder is/was van een reisdocument voor Palestijnse vluchtelingen en verzoekers tewerkstelling in België bij CPAS Genappe.

2.25. De Raad ziet niet is waarom dat de vaststelling dat verzoeker en zijn dochter niet de Palestijnse nationaliteit hebben, hen kan beletten om naar Libanon terug te keren zoals verzoeker ter terechtzitting lijkt te suggereren. Immers verzoeker is zoals ook uit het stuk van de Libanese ambassade van 11 februari 2016 blijkt, een in Libanon erkend vluchteling en heeft volgens zijn verklaringen steeds met een Libanese reistitel gereisd voor zijn vele buitenlandse professionele reizen. Ook het document van de Libanese ambassade bevestigt dat verzoeker thans nog de hoedanigheid van erkend vluchteling in Libanon bezit.

2.26. In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de bijstand of bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan en wordt verzoeker conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.27. De Raad bemerkt ten slotte nog dat, daar waar verzoeker betoogt dat de redelijke termijn geschonden werd door de Commissaris-generaal en dat hem daarom de vluchtelingenstatus toch toegekend moet te worden, er geen wettelijke bepalingen of beginselen zijn die de Raad toelaten een vreemdeling de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld (RvS 23 november 2004, nr. 137.527). Ook het feit dat verzoeker een leven heeft opgebouwd in België, zo blijkt uit de arbeidsovereenkomst die hij aanbrengt (bijlage 3 van het verzoekschrift), kan niet tot de toekenning van de vluchtelingenstatus leiden.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.28. De Raad stelt vast dat noch uit verzoekers verklaringen noch uit andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.29. Wat betreft algemene situatie en leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Baddawi, erkent de Raad dat deze erbarmelijk kunnen zijn, doch dient tevens benadrukt te worden dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. Verzoeker kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, doch dient *in concreto* aannemelijk te maken dat hij persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. Verzoeker slaagt hier evenwel niet in, daar uit zijn eigen verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat het huis waar hij met zijn ouders woonde in het Baddawi - kamp hun eigendom is. Zijn vader had, minstens voordien, een eigen groentewinkel en verzoeker gevraagd hoe het zijn ouders thans vergaat, stelde hij te hebben vernomen dat het goed met hen gaat (gehoorverslag CGVS 16/12/2014, p. 4). Verzoeker heeft verder twee broers die naar het buitenland, i.c. Amerika en Australië, konden reizen omwille van hun studies (gehoorverslag CGVS 18/9/2013, p. 7 en gehoorverslag CGVS 16/12/2014, p. 10). Het feit dat verzoekers familie hiertoe de middelen had, doet veronderstellen dat zijn familie zekere financiële mogelijkheden had. Verzoekers broers wonen overigens momenteel nog steeds in Amerika, respectievelijk Australië en verzoeker gaf aan dat zijn broer die in Amerika woont er ook werkt (gehoorverslag CGVS 18/9/2013, p. 5; gehoorverslag CGVS 16/12/2014, p. 10). Nog daargelaten dat verzoekers familie financiële ondersteuning kan krijgen van hun familie in het buitenland (gehoorverslag CGVS 16/12/2014, p. 4) blijkt niet dat verzoeker zich hierop diende te steunen bij zijn terugkeer naar Libanon. Uit verzoekers verklaringen blijkt in tegendeel dat hij steeds heeft kunnen instaan voor zijn eigen behoeften en dit van zijn (ex-)gezin. Verzoeker verliet immers op jonge leeftijd op eigen initiatief het Baddawi - kamp en ging in Beirut wonen waar hij blijkbaar voor zichzelf kon instaan, waar hij kon werken en later voor CCC in het buitenland. Hij had de middelen om, tijdens zijn verlofperiodes, een appartement te huren buiten het Baddawi - kamp (gehoorverslag CGVS 18/9/2013, p. 7 en 14).

2.30. Voorts baseert verzoeker zijn verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) op geen andere motieven dan deze van zijn asielrelaas. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas, kan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormelde artikelen dan ook niet worden toegekend.

2.31. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Libanon geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet de bevindingen gemaakt in de bestreden beslissing op basis van de "COI Focus" betreffende "LIBANON – De veiligheidssituatie in Libanon" d.d. 11 mei 2015 en waarvan de verwerende partij ter terechtzitting een update van 4 januari 2016 per aanvullende nota heeft neergelegd.

2.32. De Raad stelt immers vast dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon mede bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog laten zich ook voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 gekenmerkt werd door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-

regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Wel vond er op 12 november 2015, na anderhalf jaar kalmte in Beiroet, opnieuw een dubbele zelfmoordaanslag plaats in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al - Barajneh. Het was de dodelijkste aanslag sinds de burgeroorlog en de eerste officieel door IS opgeëiste aanslag in Libanon. Het geweld escaleerde evenwel niet.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al - Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De nieuwe troepenmacht werkt ook samen met de Libanese autoriteiten om de veiligheid in het kamp te garanderen. Niettegenstaande de aanwezigheid van de troepenmacht vinden er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaats. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms één of meerdere burgerslachtoffers. Op 22 augustus 2015 braken in Ayn al - Hilwah gewapende confrontaties uit tussen islamitische groeperingen en Fatah. Op 27 augustus 2015 keerde, na onderhandelingen tussen de betrokken partijen, de kalmte terug.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.33. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.34. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK